

Arrest

nr. 229 152 van 22 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 november 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat (bijlage 26quater).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing bestaat uit twee luiken, met name:

- een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en een beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat;
- een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat .

Het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en de beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat waarin de nuttige feiten staan opgesomd, luidt als volgt:

“Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten(1),

naam : M.

voornaam : G.

geboortedatum : 01.01.1998

geboorteplaats : -

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS: M. G. °01.01.1998; M. G. °02.02.1998; G. M. °1998; G. M. °03.01.1998; M. G. °01.01.1998; O. M. °01.01.1990; O. T. M. °01.01.1990; O. T. M.

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Zwitserland.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Zwitserland op 31.10.2019. Op 31.10.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 01.11.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 28.10.2019 aan de politie PZ Vlaamse Ardenne dat hij sedert 8 à 9 maanden in België verblijft. Hij wil naar het Verenigd Koninkrijk omdat er in zijn land geen vrijheid is. Dat is ook de reden waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Hij heeft wel zijn vingerafdrukken vroeger in Zwitserland gegeven. Betrokkene verklaart verder niet ziek te zijn en geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België.

Op 05.11.2019 verklaart betrokkene in het gesloten centrum CIB dat hij in Zwitserland internationale bescherming heeft gevraagd maar dat hij niet kan terugkeren omdat ze zijn aanvraag hebben afgewezen. Hij heeft er geen onderdak, onderwijs..... Hij heeft er niets meer. Als hij in Zwitserland gaat toekomen, zal hij een BGV krijgen. Hij zegt dat hij terug zal keren naar België. Betrokkene herhaalt verder niet ziek te zijn en geen duurzame relatie of kinderen te hebben.

Op 06.11.2019 verklaart de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art 3 EVRM. We benadrukken dat de Zwitserse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

Dit impliceert dus dat de Zwitserse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan Zwitserland, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Zwitserse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal

kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Zwitserland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zwitserland dan in België zou genieten. Zwitserland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Zwitserse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Zwitserland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Zwitserland, door de Zwitserse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatrieerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Op 05.11.2019 verklaart betrokkene in het gesloten centrum CIB dat niet kan terugkeren omdat ze zijn aanvraag hebben afgewezen. Hij heeft er geen onderdak, onderwijs..... Hij heeft er niets meer. Als hij in Zwitserland gaat toekomen, zal hij een BGV krijgen. Hij zegt dat hij terug zal keren naar België.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Zwitserland. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 28.10.2019 aan de politie PZ Vlaamse Ardenne dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil omdat er in zijn land geen vrijheid is. Dat is ook de reden waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art 3 EVRM.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Zwitserland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre and Cinzia Chirayil, "AIDA Country Report Switzerland", last update 22.02.2019 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Observatoire Romand, « Durcissement à l'encontre des Erythréen-ne-s: une communauté sous pression, 29 novembre 2018 ». (https://odae-romand.ch/wp/wp-content/uploads/2018/11/RT_erythree_web.pdf). Swiss Asylum Act (<https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19995092/201906010000/142.31.pdf>) niet zonder

meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

De betrokkene zou de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen verzoeken op grond van de bewering dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Zwitserland een risico loopt op refoulement naar Eritrea waar hem met grote waarschijnlijkheid behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens dan ook niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op de persoonlijke ervaring van betrokkene of een bestaande praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee gedreigd heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een

gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring. Betrokkene kan namelijk geen gevallen aanvoeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot repatriëring van Eritrese onderdanen terug naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat de dreigementen van gezagsdragers in Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis".

Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties.

Artikel 18§1d) luidt als volgt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek.

De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd. Hoewel het inderdaad zo is dat de toekenning van F-kaarten in Zwitserland momenteel fel bediscussieerd wordt en dat enkele van deze die toegekend werden aan verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten herzien werden doet dit geen afbreuk aan de reële belemmeringen voor Zwitserland om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.

Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Zwitserland (Guillaume Bérgert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report – Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“subsequent application” of “request for re-examination”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij “these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress” (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten.

Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te

komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDA-rapport (zie supra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving.

Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport en Hoofdstuk 8 van de wet die kan geconsulteerd worden via volgende link: <https://www.admin.ch/opc/en/classifiedcompilation/19995092/201906010000/142.31.pdf>). Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is geweest, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen en maakt ze geen melding van zwaarwichtige structurele problemen en bovendien dateert de laatste update van een tijdstip voordat de wet met wijzigingen betreffende kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure van kracht was. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo's actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 57 e.v. AIDA-rapport).

Er is verder ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand. Het enige dat in het AIDA-rapport als specifieke problematiek wordt behandeld zijn de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Hierbij wensen te ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker uitwees naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput.

Betrokkene zou kunnen de nadruk proberen te leggen op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te

behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Zwitserland is inderdaad geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”, hetgeen tot gevolg heeft dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land bind tot het nakomen van zijn verplichtingen die hieruit voortvloeien.

Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn persoon die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.

Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene.

Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon.

Voor de volledigheid wensen we bovendien ook nog te verwijzen naar verdere en nog meer recente rechtspraak van de RvV (nr. 226 367 en nr. 226 370) op 20/09/2019 en (nr. 226 765 en nr. 226 767) op 26/09/2019. In deze zaken werd eveneens aangevoerd dat verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten en reeds werden afgewezen door de Zwitserse autoriteiten een risico lopen blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM door een overdracht aan Zwitserland. De Raad vond dat hiervoor geen enkel overtuigend argument werd aangevoerd en legde telkens terecht de nadruk op de nieuwe wet op juridische bijstand en afwezigheid van enige indicatie dat gedwongen terugkeer naar Eritrea realistisch lijkt.

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 28.10.2019 aan de politie PZ Vlaamse Ardenne niet ziek te zijn.

Op 06.11.2019 verklaart de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art 3 EVRM.

Er werd tot op heden door betrokkene geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn mentale gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 28.10.2019 aan de politie PZ Vlaamse Ardenne geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België.

Op 05.11.2019 verklaart betrokkene in het gesloten centrum CIB geen duurzame relatie of kinderen te hebben.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

De Raad heeft geen rechtsmacht voor wat betreft de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Deze beslissing werd immers getroffen op grond van artikel 51/5/1, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Conform artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de voormelde bepaling tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De vordering is dan ook onontvankelijk voor zover ze gericht zou zijn tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door verweerder. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, “*SCHENDING ART. 3 EVRM – SCHENDING ART. 4 HANDVEST EU - SCHENDING ONDERZOEKSPlicht - ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL – MOTIVERINGSBEGINSEL*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Zwitserland geen schending inhoudt van art. 3 EVRM.

Dat verzoeker nochtans op 05.11.2019 verklaard heeft dat hij niet kan terugkeren omdat ze zijn aanvraag hebben afgewezen. Dat hij er geen onderdak heeft , onderwijs.... Hij heeft er niets meer. Als hij in Zwitserland gaat toekomen dan zal hij een BGV krijgen.

Dat er in het schrijven dd. 30.11.2018 letterlijk te lezen valt dat indien verzoeker niet tijdig Zwitserland verlaat dat hij “unter zwang in ihr Heimatland zurückgeführt werden”. (stuk 4)

Dat verzoeker reeds eerder gesteld heeft dat hij niet kan terugkeren naar Eritrea en dit omwille van politieke problemen. Dat hij in het leger heeft gediend en op illegale wijze het land heeft gedeserteerd. In casu, heeft verzoeker wel degelijk zijn vrees voor een schending van art 3 EVRM bij een eventuele verwijzing naar Zwitserland weldegelijk gestoeld op zijn eigen persoonlijke ervaring. Verzoeker verbleef

immers lange tijd in Zwitserland. Zo blijkt dat hij meer dan drie jaar lang in Zwitserland heeft gebleven (periode 13.08.2015 – 30.11.2018). Dat verzoeker gedurende nood heeft aan speciale opvang. (stuk 3)
Dat men hem bij een schrijven dd. 30.11.2018 te kennen heeft gegeven dat hij Zwitserland diende te verlaten en dat hem elk recht op sociale hulp werd ontnomen. (stuk 4)

Dat, indien de DVZ een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Zwitserland, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Immers, het is algemeen bekend dat de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar, hun houding wat betreft Eritrese asielaanvragen hebben gewijzigd. Dat dit onder meer duidelijk blijkt uit een uitspraak van het Hooggerechtshof van Zwitserland, waarin het Hof overwoog dat Eritrese staatsburgers die hun dienstplicht hebben vervuld, bij terugkeer naar herkomstland over het algemeen niet worden teruggeroepen in dienstplicht of gestraft worden (Federal Administrative Court, Decision D-2311/2016, 29 Augustus 2017, <https://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/switzerland-federal-administrative-tribunal-upholds-return-eritrean-asylum-seekers-who>). Een terugkeer naar hun land van herkomst werd om deze reden over het algemeen niet onredelijk bevonden.

Hiermee bevestigde het Zwitsers Hooggerechtshof een eerdere conclusie van het SEM d.d. 17 augustus 2017: “Le renvoi en Érythrée est licite et exigible pour certaines catégories de personnes lesquelles on estime que le risque d’enrôlement dans le service national peut être exclu.”

Dat deze gewijzigde houding onderhevig is aan enorme internationale kritiek.

“Bien qu’il ne cesse lui-même de souligner le manque d’informations fiables sur la situation en Érythrée, le TAF a estimé que la situation de la plaignante ne l’exposait pas à des risques liés au statut de réfugié ou du point de vue des Droits humains. Il précise en effet que, depuis la dernière évaluation en 2005, la situation en Érythrée s’est considérablement améliorée, et ce, à tel point que l’exécution du renvoi ne peut être considérée comme inacceptable qu’en présence de circonstances spécifiques. Ce qui n’est à ses yeux pas le cas dans ce dossier. Le TAF confirme donc son jugement de renvoi en Érythrée. «Cette décision est incompréhensible», selon Stefan Frey, porte-parole de l’OSAR. Ce qui est inquiétant, c’est que le TAF préfère s’appuyer sur les informations du gouvernement érythréen et des «fact finding missions», ignorant presque complètement les faits rapportés par les institutions internationales et les organisations humanitaires. “ (Swiss Refugee Council, ‘Décision du Tribunal administratif concernant le renvoi d’une Érythréenne – Le jugement est incompréhensible’, 31 Augustus 2017, <https://www.osar.ch/medias/communiqués-de-presse/2017/le-jugement-est-incomprehensible-decision-du-tribunal-administratif-federal-concernant-le-renvoi-dune-erythreenne.html>)

Ook veel internationale instanties hebben deze positie ten stelligste afgekeurd.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar een eerder rapport van de Speciale Rapporteur van de VN d.d. 07/06/2017 naar aanleiding van een uitspraak van het Zwitserse Hooggerechtshof:

“In this context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the Commission of Inquiry, that Eritrean authorities consider as illegal those who leave Eritrea without an exit visa. Those who cannot obtain exit visas are individuals deemed to be draft evaders or military deserters, as well as political opponents who are considered to be traitors. Returning individuals in these categories risk detention in inhumane conditions and are most likely to be (re-)assigned to military training and service; which continues to amount to enslavement and forced labour. Additionally, ‘regularising’ the relationship with the Eritrean authorities, as the European Asylum Support Office indicated, is not an option available to all potential returnees. As reported by the Commission of Inquiry, Eritreans abroad are requested to sign an “Immigration and Citizenship Services Request Form” to regularize their situation before they can request consular services. By signing the form, individuals admit that they “regret having committed an offence by not completing the national service” and are “ready to accept appropriate punishment in due course”. Such procedure would provide a blank cheque for arbitrary punishment.”

Dat tevens het zeer gedetailleerde rapport van het Observatoire Romand niets aan de verbeelding overlaat:

“ 2.2.3. Au fil du temps, la situation juridique des requérant(e)(s) d’asile provenant d’Érythrée a été appréhendée toujours plus strictement. (...) Notons que sur le plan international, la Suisse se démarque en rendant des décisions de renvoi : aucun État européen n’exécute de renvoi vers l’Érythrée.”

Dat dit overigens ook blijkt uit het door de minister zelf aangehaalde AIDA-rapport van 2019, waarvan de minister bij het opstellen van de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt:

"In 2018, Eritrea was the top country of origin with 2,825 requests. The recognition rate (asylum status) was 61.7% and the temporary admission rate was 18.8% in 2018. In June 2016, the SEM changed its policy regarding Eritrea. It stated that persons who left Eritrea illegally and had previously never been called to the military service, exempted from military service, or released from military service, will no longer be recognised as refugees. In January 2017, the Federal Administrative Court also changed its practice and ruled that the illegal exit of Eritrea can no more, in itself, justify the recognition of refugee status and that additional individual elements are required.²⁸⁵ Confirming a more restrictive approach regarding Eritrean cases, the Court subsequently found, in August 2017, that the return of Eritrean nationals could not be generally considered as unreasonable. Thus, noting that the situation in Eritrea has improved significantly since 2005, the Court estimated that persons whose asylum request was rejected and who have already done their military service as well as those who "settled" their situation with the Eritrean State and benefit from the status of so-called "diaspora member", were not under the threat of being convicted or recruited for the national service. ²⁸⁶ Following recent changes in case law stating that there was no obstacle to the execution of removal for persons who have to serve in national service, ²⁸⁷ or for persons persons who do not have to serve in national service, the SEM started to re-examine the status of persons already granted temporary admission (as foreigners, without refugee status) according to this case law. Until September 2018, they examined 250 cases and found the temporary admission to be no longer valid in 9% of these cases.²⁸⁸ Appeals are pending at the Federal Administrative Court. The SEM announced that it would re-examine the rest of the temporary admissions (except those granted after September 2017 and thus after the change of practice) within the next months. This practice change has been criticised by the Swiss Refugee Council and others, as it does not seem justified by the current country of origin information (COI) or the difficulty to obtain reliable COI." (AIDA rapport update 22.02.2019 , p. 59)"

Dat uw Raad hieromtrent reeds in het verleden geoordeeld heeft dat verwerende partij deze koerswijziging niet onderzoekt:

"Aangezien de informatie over en kritische noten op de voormelde praktijkwijziging niet alleen voorkomen in rapporten die door de verzoekende partij worden aangehaald, maar tevens in het door de minister zelf gehanteerde AIDA-rapport, kan de minister dan ook niet voorhouden dat zij van deze informatie geen kennis had, of niet minstens had moeten hebben. Ook kan zij niet voorhouden dat het feit dat verzoeken om internationale bescherming met betrekking tot Eritrea, in Zwitserland een specifieke, andere behandeling krijgen, en dat Zwitserland als enige Europees land verwijderingsbeslissingen naar Eritrea neemt, niet relevant zou zijn bij het nemen van een overdrachtsbeslissing ten aanzien van een Eritrese onderdaan. Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Zwitserland reeds enkele jaren bezig is, in casu in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Zwitserland wordt overgedragen en daar in het verleden al een negatieve beslissing had ontvangen." (RvV 20 juni 2019, nr. 222 988)

Dit werd bevestigd :

"De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij met deze verklaringen van de verzoekende partij rekening heeft gehouden en in het licht van het onderzoek naar art. 3 EVRM niet is ingegaan op deze door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden die onder meer betrekking hebben op de toegang tot en de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming in Zwitserland." (RvV 20 september 2019, nr. 226449)

Dat bovendien verwerende partij niet ernstig kan stellen dat "[verzoeker] na overdracht aan Zwitserland , de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen..."

Dat in het verslag van het Comité tegen Foltering van 17 december 2018 er reeds gewezen wordt op de zeer beperkte mogelijkheden om gratis juridische bijstand te krijgen.

Dat verzoeker indien de voorwaarden voor kosteloze rechtsbijstand niet voldaan zijn, moet hij aldus een vergoeding betalen van 600 Fr, hetgeen verzoeker die verklaard heeft dat hij niets heeft , evident niet kan betalen. Hierdoor zal verzoeker de facto uitgesloten worden van een effectieve rechtsbescherming. (Committee against Torture, CAT/C/65/D/811/2017, 17 December 2018, p. 14 en 15)

Dat uw Raad in een soortgelijk geval geoordeeld heeft dat:

"De kritiek van het Comité tegen Foltering houdt in dat het prima facie onderzoek over de slaagkansen van de administratieve beroepen van Eritrese vluchtelingen met het oog op het toekennen van kosteloze

rechtsbijstand dermate restrictief is , dat in werkelijkheid de betrokken vluchteling geen reële toegang heeft tot de rechter” (RvV 20 september 2019, nr. 226449)

Dat verwerende partij stelt dat er thans kosteloze juridische bijstand voorzien wordt in de wet verwijzende naar het AIDA rapport.

Echter dit rapport stelt letterlijk :

“Restrictive practices regarding free legal assistance continued during the first instance procedure as well as during the appeal procedure. During the first instance procedure, generally no state-funded free legal assistance is granted. While the argument within the first instance procedure had often been the lacking necessity of legal representation,¹⁰² in the appeal procedure the dismissal has in general been justified with the lack of merit of an appeal. [...]

There exist a certain number of private lawyers’ offices specialised in asylum and foreigners’ law, but the costs are quite high (often an advance payment is required) and against the background of the restrictive practice of the SEM and the Court regarding free administration of justice, this constitutes an important obstacle for applicants.” (AIDA-rapport, p. 25-26)

Dat ditzelfde AIDA rapport echter stelt dat het gaat om een test-case die zich slechts uitstrekt tot 2 kantons, met name Zurich en Boudry:

“As part of new asylum procedure from March 2019 onwards, the legislative amendments introduce a right for asylum seekers to receive free advice and legal representation in first instance procedures. This accompanying measure, which aims to ensure fair asylum procedures, was introduced in order to compensate the acceleration of the process leading to a decision. Legal representation is provided until the decision rendered in the case of accelerated or Dublin proceedings comes into force or when legal representation estimates that an appeal is doomed to failure. This new form of legal protection is currently being tested in the test phases in Zurich and Boudry.” (AIDA rapport p. 26)

Dat de DVZ in haar eigen beslissing bovendien aangeeft dat verzoeker bij een eventueel navolgend verzoek zal toegewezen worden naar het kanton waar hij eerder zijn aanvraag heeft ingediend. Dat verzoeker in het verleden toegewezen werd aan het kanton St-Gallen , waardoor er nog niet het minste bewijs wordt geleverd dat hij recht zou hebben op juridische bijstand.

Gelet op de afwezigheid van afdoende juridische bijstand en gelet op het gegeven dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid uitgewezen zal worden naar Eritrea (stuk 3), nu de Zwitserse autoriteiten asielerzoeken aangevraagd door Eritrese vluchtelingen systematisch afwijst, zijn de gevolgen in de praktijk eens zo cruciaal zijn bij de overwegingen betreffende een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker brengt hiermee wel begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland niet.

Dat er in tegenstelling tot wat DVZ ook moge beweren , wel degelijk sprake is van een systeem gerelateerde tekortkoming; Zwitserland is het enige Europese land dat niet van oordeel is dat Eritreeërs omwille van hun loutere illegale vlucht uit Eritrea een reëel risico lopen op vervolging □ Zie recente cijfers van Eurostat met betrekking tot de erkenningsgraad van asielzoekers in de verschillende Europese lidstaten in het tweede kwartaal van 2019, waaruit blijkt dat in totaal 83% van de Eritrese asielzoekers in de lidstaten van de Europese Unie een internationale beschermingsstatus verkreeg (zie tabel 7 op https://ec.europa.eu/eurostat/statisticsexplained/index.php?title=Asylum_quarterly_report) vs. Erkenningsgraad van 61,7% in Zwitserland (Zie AIDA-rapport, 2019, p. 7, https://www.asylumineurope.org/sites/default/files/reportdownload/aida_ch_2018update.pdf)

Belgische asielinstanties hebben dan weer een erkenningsgraad van Eritrese asielzoekers m.n. op meer dan 90% van de ingediende verzoeken, oftewel 566 van de 610 genomen beslissingen. Zie Asielstatistieken december 2018, gepubliceerd door het CGVS op de website: https://www.cgvs.be/sites/default/files/asielstatistieken_2018_december_nl.pdf

Dat verzoeker immers in het leger zat in Eritrea en het leger gedeserteerd heeft.

Dat hij hier in België met een quasi-absolute zekerheid zal erkend worden , terwijl dit in Zwitserland onbegrijpelijke wijze niet het geval is. Dat hij hierdoor een BGV kreeg dewelke letterlijk stelt dat hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zo niet zal hij gedwongen worden. (stuk 4). Aldus is er

sprake van een indirect refoulement , gelet op het feit dat Zwitserland dit niet meer aanziet als een gegronde vrees op een schending van artikel 3 EVRM . (EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, MSS / België en Griekenland) als het Hof van Justitie (HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland / Kaved Puid, § 36 en dictum)

Dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker. Verzoeker vreest terecht dat hij bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland een negatieve asielaanvraag zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea.

Dat verzoeker overigens een BGV heeft gekregen in Zwitserland (stuk 2). Dat hij aangetoond heeft dat hij speciale medische begeleiding nodig heeft (stuk 3).

Dat indien verzoeker een nieuwe aanvraag zou instellen , hij slechts recht zou hebben op noodopvang en slechts zeer beperkte zorg.

Verweerster kan overigens niet stellen dat deze beperkte zorg voldoende zou zijn.

Dat het AIDA rapport waarnaar verweerster verwijst, stelt:

“Emergency aid Persons subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed are excluded from receiving social assistance. This exclusion from social assistance also extends to persons in a subsequent procedure (application for re-examination, revision or subsequent application). These persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress according to Article 12 of the Federal Constitution.

Like social benefits, emergency aid is provided in the form of non-cash benefits wherever possible. Persons under emergency aid are housed in specific shelters (often underground bunkers or containers, with access sometimes restricted to night time), where living conditions are reduced to a minimum and are known to be quite rough. Under emergency aid, people may have to live with around 8.- CHF a day, which must cover the expenses for food, transportation, household items and any other needs. This amount is ridiculously low in comparison with the high living costs in Switzerland. Further restriction is currently applied by granting the entire amount in the form of non-cash benefits or vouchers (which can only be used in one particular supermarket chain), as it is encouraged by the national legislation. This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum seekers whose (subsequent) procedure is still running. Long term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration (or disintegration) and health of asylum seekers, despite the chance of being granted a legal status at the end of the procedure.” (AIDA-rapport, p. 67-68)

Het staat aldus vast dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland absoluut niet de medische zorgen zal krijgen dewelke nochtans noodzakelijk zijn.

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Zwitserland conform de Dublin III-verordening. Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening.

Zo blijkt uit een rapport van USDOS Labour & Human Rights over de mensenrechtentoestand in Eritrea:

“The most significant human rights issues included arbitrary deprivation of life; disappearances; torture and other cruel, inhuman, and degrading treatment by security forces, including for political and religious beliefs; harsh prison and detention center conditions; arbitrary arrest; denial of fair public trial; arbitrary and unlawful interference with privacy, family, or home; restrictions on freedoms of speech and press; restrictions on internet freedom, academic freedom, and cultural events; restrictions on freedom of peaceful assembly, association, and religion; limits on freedom of internal movement and foreign travel; inability of citizens to choose their government in free and fair elections; corruption and lack of transparency; restrictions on international nongovernmental organizations; violence against women and girls, including in military camp setting and national service positions; human trafficking; criminalization of same-sex sexual conduct; and forced labor, including forced participation in the country’s national service program, routinely for periods beyond the 18-month legal obligation. The government did not generally take steps to investigate, prosecute, or punish officials who committed human rights abuses. Impunity for such abuses was the norm.”

Ook heden ten dage vinden er in Eritrea nog steeds schendingen van mensenrechten plaats.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de conclusie van de Speciale Rapporteur van de VN op de zitting van de algemene vergadering van 25/06/2018 met betrekking tot het mensenrechtenklimaat in Eritrea:

"The overall assessment of the Special Rapporteur regarding the situation on human rights in Eritrea remains grim: (a) The human rights landscape of Eritrea remains complex, compounded by non-respect for the rule of law and weak institutions, including the judiciary; (b) The military/national service, which the commission of inquiry on human rights found reasonable grounds to believe constituted no less than the enslavement of a whole populations, a crime against humanity, remains indefinite. Except for a small increase in pay in 2015, no further reform has been communicated; (c) Other crimes against humanity, involving imprisonment, enforced disappearance, torture and other inhumane acts, persecution, rape and murder, continue; (d) The military/national service and the people's militia detain people in a highly militarized society, making it impossible for them to enjoy a normal life. The Special Rapporteur notes with concern that the military plays a dominant role in the lives of Eritrean people and in the country's national institutions; (e) Overcrowded detention centres with no means to challenge the legality of the detentions before an impartial and independent court of law; (f) Participants at peaceful demonstrations and gatherings held in compliance with international human rights standards are subjected to excessive use of force by the military and law enforcement apparatus. Demonstrators are arbitrarily detained for expressing views when they assemble; (g) The Government's actions aimed at controlling religious practice in Eritrea through different kinds of interference do not enhance the religious tolerance that has hitherto characterized the harmonious relations among different religious communities in Eritrea; (h) Detainees are especially vulnerable to human rights violations, including torture, as legal procedures and safeguards, such as access to family members, lawyers and doctors, are denied; (i) Pretrial detention is the norm and not the exception; (j) Independent institutions that ensure the separation of powers, with checks and balances built into the system, are either weak or absent; (k) The impunity enjoyed by perpetrators of crimes against humanity and human rights violations remains an unrelenting challenge to be addressed through effective measures. Repeatedly, the Government has failed to prosecute perpetrators to ensure accountability. Essentially, Eritrea has demonstrated that victims of crimes against humanity and human rights violations will not receive adequate remedies. Thus, impunity has been strengthened and entrenched, with the prospect that human rights violations will continue to be committed while perpetrators are shielded."

Verzoeker behoort, conform de beschikbare – en hierboven uiteengezette – landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Zwitserland, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is. In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Zwitserland.

Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn. Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde: *"De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448)."*

Dat Uw Raad op 4 januari 2019 (arrest 214 701) dit bevestigd heeft in een soortgelijke zaak en duidelijk gesteld heeft dat de persoonlijke ervaring relevant is en invloed heeft op de eventuele schending van artikel 3 EVRM: *« Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. » Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH. »*

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure, met name de mogelijkheid tot kostenloze en adequate juridische bijstand; de gewelddadige houding van politie tegenover vreemdelingen, en – bovenal – de praktijk waarbij Eritrese

vluchtelingen systematisch uitgewezen worden, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen.

Dat dit een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht. Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken. Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Zwitserland. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij.

De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Zwitserland. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

3.3.2.2. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM en dat de verwerende partij tot diezelfde bevinding zou gekomen zijn indien ze een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd met betrekking tot alle elementen waarvan ze op de hoogte was. Verzoeker stipt meer bepaald de volgende elementen aan:

- de gewijzigde houding van de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar jegens asielaanvragen die ingediend worden door Eritreeërs meer bepaald de systematische uitwijzing van Eritrese vluchtelingen;
- de beperkte mogelijkheden om in Zwitserland gratis en adequate juridische bijstand te krijgen;
- de gewelddadige houding van politie tegenover vreemdelingen;
- bij een nieuwe asielaanvraag in Zwitserland zal hij slechts recht hebben op noodopvang en zeer beperkte zorg, terwijl hij nood heeft aan medische begeleiding
- de quasi-absolute zekerheid dat hij in België erkend zal worden als vluchteling vermits hij in het leger zat in Eritrea en gedeserteerd heeft, terwijl dit in Zwitserland niet het geval is en hij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg van de Zwitserse autoriteiten waardoor hij zal dienen terug te keren naar Eritrea bij overdracht naar de Zwitserse autoriteiten;
- de situatie in Eritrea maakt dat hij een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, temeer daar hij behoort tot een kwetsbare groep van terugkerende migranten.

Verzoeker verwijst bij dit alles naar diverse rapporten en voegt aan zijn verzoekschrift drie documenten toe die opgesteld werden door de Zwitserse autoriteiten en die aan hem betekend werden toen hij aldaar verbleef.

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

3.3.2.4. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). Het EHRM heeft verder gesteld dat in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: “The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see *Mamatkulov and Askarov v. Turkey* [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *Grote Kamer*, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM *A.S./Zwitserland*, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, *A.M.E./Nederland*; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*).

3.3.2.5. Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft,

oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

3.3.2.6. Het komt er dus op neer om de algemene situatie in Zwitserland voor Dublinterugkeerders voor wat betreft de asielprocedure en opvangvoorzieningen in ogenschouw te nemen alsook de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

3.3.2.7. *In casu* kan verzoeker gelet op wat er in de lijvige beslissing kan gelezen worden, niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd of niet gemotiveerd zou hebben aangaande de elementen die hij aanstipt in het kader van de algemene situatie in Zwitserland voor Dublinterugkeerders voor wat betreft de asielprocedure en opvangvoorzieningen enerzijds en zijn persoonlijke omstandigheden anderzijds.

3.3.2.8. Meer bepaald blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Zwitserland op diepgaande wijze heeft onderzocht aan de hand van verschillende actuele en betrouwbare bronnen, zoals het AIDA-rapport m.b.t. Zwitserland, laatste *update* van 22 februari 2019, het rapport *Observatoire Romand* van november 2018 dat zich toespitst op de situatie voor Eritreeërs in Zwitserland, de beslissing van december 2018 van het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017) en pertinente rechtspraak van het EHRM, meer bepaald de zaak *MO t. Zwitserland* nr. 41282/16. De voormelde rapporten werden toegevoegd aan het administratief dossier. De verwerende partij heeft zich in de bestreden beslissing duidelijk niet beperkt tot een simpele verwijzing naar de aangehaalde rapporten en rechtspraak, maar heeft ze onderworpen aan een diepgaand onderzoek, waarbij de elementen die verzoekers zaak kenmerken, beoordeeld werden. De verwerende partij is hierbij tot een genuanceerde beoordeling gekomen van de situatie van Dublinterugkeerders uit Eritrea in Zwitserland, in het bijzonder wat de toegang tot de beschermingsprocedure en de opvang betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij heeft hierbij oog gehad voor de gewijzigde politiek van de Zwitserse autoriteiten inzake Eritrese vluchtelingen en de gevolgen daarvan voor wat betreft het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel.

3.3.2.9. Verzoeker volhardt in wezen dat hij wel degelijk een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM en van het non-refoulementbeginsel bij een overdracht naar Zwitserland en verwijst naar zijn eerdere persoonlijke ervaringen in dit land maar hij brengt niets concreets aan dat de bestreden beslissing kan doen wankelen.

3.3.2.10. Voor wat betreft de gewijzigde houding van de Zwitserse autoriteiten ten aanzien van Eritrese vluchtelingen m.i.v. deserteurs uit het leger, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich hiervan bewust is, maar ze benadrukt dat er geen sprake is van een systematische weigering van verzoeken tot internationale bescherming (VIB) van Eritrese onderdanen en dat er geen concrete voorbeelden zijn van gedwongen verwijderingen naar Eritrea ingevolge dit gewijzigd beleid, temeer daar Zwitserland geen terugname-akkoord heeft afgesloten met Eritrea en het in het verleden voor deze kwestie op de vingers getikt werd door het VN-Comité tegen foltering. Na herinnerd te hebben aan de internationale en Europese verdragen die Zwitserland ondertekend heeft en de garanties die dit met zich meebrengt o.a. op vlak van rechtsmiddelen die kunnen aangewend worden, en erop gewezen te hebben dat verzoeker bij overdracht aan de Zwitserse autoriteiten nog een beroepsprocedure kan aanspannen tegen de afwijzing van zijn eerder verzoek tot internationale bescherming (VIB) in Zwitserland en dat hij tevens een nieuw VIB kan indienen, wijst de verwerende partij er op een genuanceerde wijze op dat er weliswaar sprake is van een “*verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad.*” en van “*gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt*

Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten”, maar zij benadrukt vervolgens dat *“Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening”*. De verwerende partij stipt in de bestreden beslissing in het bijzonder nog aan dat er een F-kaart uitgereikt wordt aan vreemdelingen wier verzoek tot internationale bescherming is afgewezen maar die niet kunnen uitgewezen worden naar hun land van herkomst. De verwerende partij preciseert hierbij, *“Hoewel het inderdaad zo is dat de toekenning van F-kaarten in Zwitserland momenteel fel bediscussieerd wordt en dat enkele van deze die toegekend werden aan verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten herzien werden doet dit geen afbreuk aan de reële belemmeringen voor Zwitserland om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea”*.

3.3.2.11. Door te herinneren aan een wijziging van de houding van de Zwitserse autoriteiten voor wat betreft VIB ingediend door Eritrese onderdanen en te benadrukken dat internationale instanties dit ten stelligste hebben afgekeurd en door over dit alles concrete informatie te verstrekken in zijn verzoekschrift, kan verzoeker de voormelde beoordeling van de verwerende partij niet aan het wankelen brengen. Verzoeker benadrukt dat hij gedeserteerd is uit het Eritrese leger en dat hij eerder het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen van de Zwitserse autoriteiten alsook een bevestiging ervan, waarvan hij de bewijzen voegt bij zijn verzoekschrift, wat er volgens hem op wijst dat er sprake zal zijn van indirecte refoulement, maar verzoeker brengt geen enkel voorbeeld aan van een Eritrese onderdaan die vanuit Zwitserland gedwongen werd verwijderd naar Eritrea binnen het kader van een eventuele terugname of overname op grond van de Dublin-III Verordening of buiten dit kader. Verzoeker toont ook niet aan dat er ondertussen een terugname-akkoord zou gesloten zijn tussen Zwitserland en Eritrea of zelfs maar op til zou zijn. Verzoeker brengt ook niets wezenlijks in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat Eritrese onderdanen dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland zijn met een erkenningsgraad van meer dan 60%. Door te wijzen op hogere erkenningsgraden van VIB van Eritrese onderdanen in andere landen van de Europese Unie zoals België, wordt niet aangetoond dat er sprake is van een systematische weigering van VIB van Eritrese onderdanen in Zwitserland of dat dit zou wijzen op mogelijke systeemfouten of van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.12. Verzoeker voert verder aan dat er in Zwitserland sprake is van zeer beperkte mogelijkheden om kosteloze juridische bijstand te krijgen en duidt dit in zijn verzoekschrift maar met deze duiding kan verzoeker de genuanceerde beoordeling hierover in de bestreden beslissing niet onderuit halen, met name *“Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDArapport (zie supra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport en Hoofdstuk 8 van de wet die kan geconsulteerd worden via volgende link: <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19995092/201906010000/142.31.pdf>)”*.

Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is geweest, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen en maakt ze geen melding van zwaarwichtige structurele problemen en bovendien dateert de laatste update van een tijdstip voordat de wet met wijzigingen betreffende kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure van kracht was. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo's actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 57 e.v. AIDA-rapport). Er is verder ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand.” De bestreden beslissing stelt verder dat in geval van een navolgend VIB, verzoeker volgens het AIDA-rapport toegewezen blijft aan de al eerder bevoegd verklaarde kantonale overheid. Verzoeker geeft aan dat dit voor hem het kanton Sankt-Gallen betreft en dus niet de kantons Zurich en Boudry waar volgens het AIDA-rapport “new form of legal protection” wordt uitgetest voor verzoekers van internationale bescherming. Verzoeker concludeert hieruit dat *“niet het minste bewijs wordt geleverd dat hij recht zou hebben op juridische bijstand”*. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing erop wijst dat de laatste update van het AIDA-rapport dateert van een tijdstip voordat de wet van maart 2019 die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische

bijstand tijdens de asielpcedure, van kracht was en gaat er ook aan voorbij dat de bestreden beslissing aanstipt dat er NGO's actief zijn in Zwitserland die verzoekers van internationale bescherming bijstaan.

3.3.2.13. Verzoeker brengt ook geen rapporten aan of rechtspraak waaruit blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielpcedure of opvangstructuren in Zwitserland of van een gestructureerde gewelddadige houding van politie tegenover vreemdelingen en brengt evenmin rapporten aan van gezaghebbende instanties zoals het UNHCR waarin wordt opgeroepen om geen Eritrese onderdanen terug te sturen naar Zwitserland. Verzoekers overtuiging dat er sprake is van een "systeem gerelateerde tekortkoming" volstaat niet om aan te tonen dat hij bij overdracht aan de Zwitserse autoriteiten terecht komt in een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

3.3.2.14. Voor wat betreft verzoekers persoonlijke omstandigheden, de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij verklaard heeft niet ziek te zijn en dat de centrumarts op 6 november 2019 verklaard heeft dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 EVRM, vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker stelt echter dat hij speciale medische begeleiding nodig heeft, verwijst hierbij naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift en betoogt dat hij als hij overgedragen wordt aan Zwitserland en een nieuwe VIB zou indienen, hij slechts recht zou hebben op noodopvang en zeer beperkte zorg.

3.3.2.15. Stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een kopie waarvan het origineel niet werd neergelegd of getoond ter terechtzitting. Het is in het Duits opgesteld en dateert van 29 november 2018. Verzoeker vertaalt nergens dit stuk maar stelt onder het kopje feiten van zijn verzoekschrift wel dat hij jarenlang therapie volgde omwille van psychiatrische trauma's. De Raad begrijpt uit een lezing van het betrokken stuk dat verzoeker sedert 11 oktober 2018 heeft deelgenomen aan sessies in het kader van een therapieprogramma dat gegeven werd in een Dagkliniek in het kanton Sankt- Gallen. Het gaat hierbij om een specifieke cultuurgevoelige psychiatrische psychotherapeutisch behandelingsprogramma (*spezifisches kultursensibles psychiatrisch-psychotherapeutisches Behandlungsprogramm*). Uit dit attest blijkt niet dat verzoeker psychiatrische trauma's had. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden wanneer hij opwerpt dat hij aldaar jarenlange therapie zou gevolgd hebben. Het betrokken stuk maakt gewag van het feit dat verzoeker sedert 11 oktober 2018 sessies volgt in het betrokken centrum. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 28 oktober 2019 aangetroffen in illegaal verblijf in België. Er kan dus bezwaarlijk sprake zijn van een jarenlange therapie in Zwitserland. Verder dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen recent medisch attest aanbrengt waaruit duidelijk blijkt dat hij nood heeft aan medische opvolging voor actuele psychiatrische trauma's.

3.3.2.16. Voorts kan verzoeker niet gevolgd worden wanneer hij opwerpt dat indien hij een nieuwe VIB indient, hij slechts recht heeft op noodopvang. Hij brengt immers geen concrete informatie aan die de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing onderuit halen: "*Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang ("reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton ("Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice", 65)*". Verzoeker toont nergens in concreto aan dat hij in het kanton Sant- Gallen waar hij eerder opgevangen werd, enkel noodhulp zou ontvangen indien hij een navolgende VIB zou indienen na zijn overdracht aan Zwitserland.

3.3.2.17. Verzoeker brengt met zijn betoog voorts niets in tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing, "*Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden*

tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verzoeker is een alleenstaande jonge man van 21 jaar en het blijkt zoals gezegd niet dat hij nood heeft aan medische opvolging voor actuele psychiatrische trauma's. De overdracht van verzoeker aan Zwitserland waar er weliswaar factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren kan gelet op verzoekers profiel geen schending opleveren van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.2.18. Verzoeker benadrukt ten slotte dat hij drie jaar in Zwitserland verbleven heeft en "persoonlijke ervaringen" heeft, maar hij toont niet concreet aan dat hij aldaar het voorwerp zou geweest zijn van een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.2.19. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift voorts nog uitgebreid naar de mensenrechtentoestand in Eritrea, maar de Raad dient net zoals de bestreden beslissing op te merken dat *"deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld"*. Dit zal verzoeker aldus bij de Zwitserse autoriteiten kunnen aanbrengen in het kader van een navolgend VIB.

3.3.2.20. De Raad wenst- zoals reeds gebeurd is in voorgaande arresten van de Raad in gelijkaardige kwesties- ten slotte nog even stil te staan bij het arrest *MO t. Zwitserland* nr. 41282/16 van het EHRM van 20 juni 2017 waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Het Hof was in die specifieke zaak van mening dat de betrokkene, eveneens een Eritrese man die de leeftijd had om onderworpen te worden aan de dienstplicht, geen risico liep op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Eritrea. Het Hof wees op de door de nationale instanties vastgestelde discrepanties in de verklaringen van verzoeker, op de subsidiaire rol van het Hof bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en sprak het vertrouwen uit in het onderzoek dat werd gevoerd door de nationale Zwitserse instanties. Het Hof stipt evenwel aan dat volgens verscheidene rapporten over Eritrea iemand die wordt beschouwd als deserteur misschien wel in de mogelijkheid is om bestraffing in de vorm van gevangenschap en mishandeling te vermijden, maar dat hij of zij hoogstwaarschijnlijk zich wel opnieuw zal moeten onderwerpen aan de dienstplicht die kan beschouwd worden als in strijd met de artikelen 3 en 4 van het Verdrag. Het Hof moedigt de verzoeker aan een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Het Hof oordeelde dat die verzoeker niet alle nationale mogelijkheden had uitgeput. Daarnaast stelde het Hof in dit arrest dat niet elke verwijdering naar Eritrea per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zulks nog steeds in elk specifiek geval moet worden aangetoond. Tot slot stelt het Hof in de zaak *MO* dat indien een nieuw beschermingsverzoek opnieuw door de Zwitserse instanties zou worden verworpen, hij nog steeds opnieuw een procedure bij het Hof kan opstarten. De Raad is dan ook naar analogie van oordeel dat verzoeker ook vanuit Zwitserland, indien nodig, een procedure bij het EHRM kan opstarten.

Het enig middel is prima facie niet gegrond en derhalve niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

mevr. H. CALIKOGLU,

De griffier,

H. CALIKOGLU

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. EKKA